

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 85/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11 Cb 63/2010 z 8. augusta 2012, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 76/2012 z 12. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 25/2013 zo 4. júna 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED]
odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Cb 63/2010 z 8. augusta 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 76/2012 z 12. marca 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 25/2013 zo 4. júna 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„V súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn.: 3Cob/76/2012, ktorého účastníkom v procesnej pozícii žalobcu je [REDAKOVANÉ]... a v procesnej pozícii žalovaného je sťažovateľ, bolo vydané uznesenie pod sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa 12. 03. 2013, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn.: 11Cb/63/2010 zo dňa 08. 08. 2012 tak, že odvolací súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu.

Voči uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ včas dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý o dovolaní rozhodol uznesením, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04.07.2014 tak, že dovolanie sťažovateľa v procesnej pozícii žalovaného odmietol...

Pokiaľ ide o konkrétne okolnosti rozhodujúce pre plynutie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu všeobecných súdov sa sťažovateľ dozvedel v deň, keď mu bolo doručené uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04. 07. 2014, ktorým dovolanie sťažovateľa v procesnej pozícii žalovaného odmietol. Predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo sťažovateľovi doručené dňa 30. 07. 2014 a týmto dňom nadobudlo aj právoplatnosť...

Podľa názoru sťažovateľa došlo napadnutými rozhodnutiami, resp. postupom všeobecných súdov, t. j. uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn.: 11Cb/63/2010 zo dňa 08. 08. 2012, uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa 12. 03. 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04. 07. 2014, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Návrhom na prerušenie konania zo dňa 04. 07. 2012, adresovaným Okresnému súdu Vranov nad Topľou, sa sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného domáhal podľa § 109 O. s. p. prerušenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn.: 11Cb/63/2010 medzi žalobcom: [REDAKOVANÉ] a žalovaným: [REDAKOVANÉ] a to až do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn.: 8Cb/65/2010 medzi žalobcom: [REDAKOVANÉ] a žalovaným: [REDAKOVANÉ] z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn.: 8Cb/65/2010 sa vedie súdne konanie o zrušenie účasti spoločníka žalobcu [REDAKOVANÉ] v spoločnosti - žalovaného na to istom skutkovom a právnom základe, ako je súdne konanie vedené pod sp. zn.: 11Cb/63/2010.

Sťažovateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania uviedol, že ide o totožnú skutkovú a právnu vec a výsledok tohto konania môže veľmi významne ovplyvniť výsledok konania v tomto spore, lebo v tomto konaní sa rieši vlastne rovnaká otázka a proti tej istej žalovanej spoločnosti.

Prostredníctvom jednotnej interpretácie právnej normy sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch a subjektom práva sa umožňuje predvídať

správania, ktoré právna norma dovoľuje alebo ukladá. Ak by v daných prípadoch došlo k rozdielnej interpretácii právnej normy, tak účastníci konania (subjekty práva) sa ocitnú v právnej neistote a nebudú schopné identifikovať, ktoré správania je právom aprobované, a ktoré nie. Princíp predvídateľnosti práva vyžaduje, aby konanie súdov bolo v rámci určitých hraníc pre účastníkov konania predvídateľné, a tým súčasne kalkulatívne.

Ústavný súd ČR vo svojom rozhodnutí judikoval, že v súlade s početnou judikatúrou ústavného súdu (rozhodnutí Ústavného súdu ČR, sp. zn.: I. ÚS 184/96, sp. zn.: III. ÚS 200/2000, sp. zn.: I. ÚS 77/97, sp. zn.: II. ÚS 23/97, sp. zn.: II. ÚS 156/95, a iné) je právny názor obsiahnutý v odôvodnení rozhodnutia ústavného súdu, resp. v jeho právnej vete, ak má všeobecnú povahu, záväzný a záväzný pri riešení typovo - zhodných prípadov.

Z vyššie uvedených dôvodov preto sťažovateľ navrhol, aby súd súdne konanie vedené pod sp. zn.: 11Cb/63/2010 prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania prebiehajúceho na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn.: 8Cb/65/2010...

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením, sp. zn.: 11Cb/63/2010 zo dňa 08. 08. 2012 návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že keďže súdy budú skúmať opodstatnenosť žaloby v každom konaní samostatne, nie je vylúčené, že v jednom z nich bude žalobca úspešný a v druhom nie. Od rozhodnutia vo veci vedenej pod sp. zn.: 8Cb/65/2010 nezávisí rozhodnutie v tomto konaní (sp. zn.: 11Cb/63/2010). Ani prípadné rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn.: 8Cb/65/2010 o tom, že súd zrušuje účasť [REDAKOVANÉ] ako spoločníka v spoločnosti [REDAKOVANÉ] automaticky neznamená a ani by z toho nevyplývalo, že k tomu tak došlo aj v tomto súdnom konaní. Skutočnosť obdobného konania neznamená, že sa v inom konaní rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. V občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a aj v prípade konečného rozhodnutia v obdobnej právnej veci nie je vylúčené, aby súd z vykonaného dokazovania v tomto konaní inak právne posúdil vec a inak vo veci rozhodol. Preto nie je potrebné, aby súd prerušoval konanie do právoplatného skončenia konania v uvedenej právnej veci...

Sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne podal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo dňa 14. 09. 2012 z dôvodu, že

toto rozhodnutie nepovažoval za právne správne. V podanom odvolaní uviedol, že je neprijateľné, aby tie isté súdy, rozhodovali v tej istej veci rozdielne, pričom ide o spory medzi rovnakými účastníkmi založené na rovnakom právom základe, kde si žalobcovia (spoločníci [REDACTED], a v našom prípade [REDACTED]) dokazujú svoje práva ako svedkovia. O tom, že ide o identické spory predložil sťažovateľ súdu žalobu druhého spoločníka a žalobcu v právnej veci pod sp. zn.: 8Cb/65/2010, z ktorej je jednoznačne preukázané, že ide o tú istú žalobu a na rovnakom právnom základe, ako je žalobca podaná žalobcom [REDACTED].

Sťažovateľ nesúhlasil so súdom prvého stupňa, že konanie vedené pod sp. zn.: 8Cb/65/2010 nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať vplyv na výsledok konania, vedeného na tunajšom súde pod sp. zn.: 11Cb/63/2010 a to z dôvodu, že ide o dva identické spory, medzi rovnakými účastníkmi, založené na rovnakom právom základe, kde si žalobcovia dokazujú svoje práva ako svedkovia, a žiadajú si zrušiť svoju účasť v spoločnosti z tých istých dôvodov...

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením, sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa 12. 03. 2013, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Stotožnil sa správnym názorom súdu prvého stupňa, že nie sú dané podmienky na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že je pravdou, že prebieha konanie o zrušení účasti spoločníka v spoločnosti, ktoré sa týka iného žalobcu, pričom ide o spoločníka tej istej obchodnej spoločnosti, ale podmienky zrušenia účasti spoločníka v spoločnosti v zmysle § 148 Obchodného zákonníka môžu byť rôzne u oboch, pretože podľa tohto ustanovenia spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť, môže však navrhnúť, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval. To, či u toho ktorého účastníka sú tieto podmienky splnené skúma súd v každom prípade a u každého spoločníka osobitne a okolnosti, za ktorých možno dospieť k záveru, že od spoločníka nemožno požadovať spravodlivo, aby v spoločnosti naďalej zotrval, môžu byť rôzne...

Dovoláním zo dňa 03. 05. 2013, podaným proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa 12. 03. 2013, sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd ako dovolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove, č. k.: 3Cob/76/2012-552 zo dňa

12. 03. 2013 podľa § 243b O. s. p. a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie v zmysle tohto ustanovenia. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal, že účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, namietal porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR ako aj judikatúry štrasburskej súčasťou práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v Prešove sa predovšetkým nevyjadril ku konkrétnym okolnostiam, ktoré sťažovateľ uviedol v odvolaní zo dňa 14. 09. 2012, pričom nevenovanie pozornosti namietaným skutočnostiam relevantným pre skúmanie podmienok prerušenia konania a následné rozhodnutie je v judikatúre ÚS SR hodnotené ako dôvod zakladajúci arbitrárnosť rozhodnutia a v konečnom dôsledku porušujúci právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 105/2011 zo 14. 06. 2011).

Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože jeho odôvodnenie je nedostatočné. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvod jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre preskúmanie v dovolacom konaní, čo podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa. Tým, že odvolací súd rozhodol bez dostatočného vysvetlenia na sťažovateľom poukázané vážne právne skutočnosti v odvolaní, samo osebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia rozhodnutia, taktiež ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodnutia, a preto je sťažovateľ toho názoru, že takéto rozhodnutie v rozhodovacej praxi súdov nemožno tolerovať.

Sťažovateľ má za to, že uvedené princípy neboli rešpektované odvolacím súdom, ani súdom prvého stupňa, a tým došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) O. s. p., ktorý viedol nielen k prípustnosti, ale aj dôvodnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku.

Sťažovateľ mal okrem iného za to, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nezodpovedá tejto požiadavke riadneho odôvodnenia a má za následok nepreskúmateľnosť

uznesenia, je v rozpore s požiadavkou preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Konanie pred odvolacím súdom je tak postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie...

Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04. 07. 2014, odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p. a nie je ani postihnuté inou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p...

Vzhľadom k tomu, že z postavenia Ústavného súdu SR vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, kde v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, dovoľujeme si týmto Ústavný súd SR požiadať, aby preskúmal, či skutkové a právne závery Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu Vranov nad Topľou, nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň či by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Postupom a rozhodnutím porušovateľov, t. j. Najvyššieho súdu SR, Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu Vranov nad Topľou, bolo u sťažovateľa porušené jeho základné práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, resp. právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. *Základné právo sťažovateľa [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn.: 11Cb/63/2010 zo dňa 08. 08. 2012, uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa 12. 03. 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04. 07. 2014 porušené boli.*

2. *Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 5Obdo 25/2013 zo dňa 04. 07. 2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 3Cob/76/2012 zo dňa*

12. 03. 2013 a uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn.: 11Cb/63/2010 zo dňa 08. 08. 2012 a vec vracia Okresnému súdu Vranov nad Topľou na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd Vranov nad Topľou, Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd SR sú povinní nahradiť [REDAKOVANÉ], advokátke, trovy konania vo výške 340,90,- Eur na jej účet do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 11 Cb 63/2010 z 8. augusta 2012

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním v tej časti sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala voči napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv

rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu je zverené krajskému súdu ako odvolaciemu súdu. Krajský súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cob 76/2012 z 12. marca 2013. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľky bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 76/2012 z 12. marca 2013

V tejto časti odôvodnenia ústavný súd uvádza, že lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu považoval za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, IV. ÚS 58/2011).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery

zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 591/2014).

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II.

ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia z 12. marca 2013 uviedol:

„... Proti tomuto uzneseniu (okresného súdu, pozn.) podal včas odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a konanie vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11 Cb/63/2010 podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 8Cb/65/2010. V odvolaní namietal nepreskúmateľnosť a vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. V dôvodoch odvolania ďalej poukázal na návrh na prerušenie konania s tým, že takýto návrh bol podaný aj z dôvodu, že Ústavný súd SR prijal sťažnosť na ďalšie konanie vo veci 8Cb/65/2010 a rozhodnutie Ústavného súdu môže podstatným spôsobom ovplyvniť aj toto súdne konanie. Podľa žalovaného je neprijateľné, aby tie isté súdy rozhodovali v tej istej veci rozdielne, pričom ide o spory medzi rovnakými účastníkmi založené na; rovnakom právnom základe, kde si žalobcovia (spoločníci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) dokazujú svoje práva ako svedkovia. O tom, že ide o identické spory predložil žalovaný žalobu druhého spoločníka a žalobcu v právnej veci pod sp. zn. 8Cb/65/2010, z ktorej je jednoznačne preukázané, že ide o tú istú žalobu a na rovnakom právnom základe.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správne. Považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné. Podľa neho ani prijatie ústavnej sťažnosti, ktorú žalovaný podal na Ústavný súd SR, nie je dôvodom na prerušenie konania v tejto veci, pretože ústavná sťažnosť sa týka nariadeného predbežného opatrenia v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cb/65/2010. Rozhodnutie Ústavného súdu nemá žiaden význam pre rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto konaní.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa v danej veci správne rozhodol, ak zamietol návrh na prerušenie konania v tejto veci, pretože nie sú dané podmienky v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Je síce pravda, že prebieha konanie o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, ktoré sa týka iného žalobcu, pričom ide o spoločníka tej istej obchodnej spoločnosti, ale podmienky zrušenia účasti spoločníka v spoločnosti v zmysle § 148 Obchodného zákonníka môžu byť rôzne u oboch, pretože podľa tohto ustanovenia spoločník nemôže zo spoločnosti vystúpiť, môže však navrhnúť, aby súd zrušil jeho účasť v spoločnosti, ak nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v spoločnosti zotrval. To, či u toho ktorého účastníka sú tieto podmienky splnené skúma súd v každom prípade a u každého spoločníka osobitne a okolnosti, za ktorých možno dospieť k záveru, že od spoločníka nemožno požadovať spravodlivo, aby v spoločnosti naďalej zotrval, môžu byť rôzne. Z tohto pohľadu teda súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že hoci predmet oboch súdnych konaní je totožný, okolnosti, ktoré budú viesť k záveru, či tej ktorej žalobe vyhovieť alebo nevyhovieť sú rôzne, a preto nemožno v prípade rozhodovania Ústavného súdu SR hovoriť o tom, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. ak na viac žalobca ani neuviedol, o ktorú otázku ide, a vyriešenie ktorej otázky môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.“

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka namietala. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Iba to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo

práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 25/2013 zo 4. júna 2014

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pričom vo výroku potvrdzujúceho uznesenia nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a preto prípustnosť dovolania zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p. nie je daná.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd: ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom a rozhodnutie vylúčeným sudcom, alebo súdom nesprávne obsadený.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa dovolateľa napadnuté uznesenie trpí závažnou vadou nedostatočného odôvodnenia, lebo nereagoval na argumenty žalovaného, uvedené v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Je toho názoru, že odvolací súd týmto postupom porušil jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky, spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo skutočností zistených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa zistené skutočnosti riadne vyhodnotil

a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa v rozhodnutiach reagovali na všetky podstatné argumenty žalovaného.

Tvrdenie dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nie je dôvodné. Rozhodnutie odvolacieho súdu splňa limity zákonného rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že súd je povinný na každý argument žalovaného dať podrobnú odpoveď. Súd v prejednávanej veci postupovali v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., keď v odôvodnení uviedli podstatné dôkazy, tieto vyhodnotili a dospeli v zmysle dokazovania k záveru.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou procesnou vadou taxatívne vymenovanou v § 237 O. s. p.

Napokon dovolací súd poznamenáva, že správnosť skutkových a právnych záverov by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Vzhľadom na uvedené posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.“

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia §

236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, konštatuje, že najvyšší súd postupoval v súlade s procesnoprávnymi predpismi, keď odmietol dovolanie sťažovateľky ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, po skonštatovaní neexistencie dovolacích dôvodov v zmysle § 237 OSP s osobitným zameraním sa na sťažovateľkino tvrdenie, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) OSP. Takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Uznesenie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že podľa jeho zistenia okresný súd uznesením sp. zn. 11 Cb 63/2010 zo 6. októbra 2014 spojil konanie vedené pod sp. zn.

11 Cb 63/2010 a sp. zn. 8 Cb 65/2010 na spoločné konanie s tým, že tieto budú ďalej vedené pod sp. zn. 11 Cb 63/2010. Tým odpadol dôvod, pre ktorý sa sťažovateľka žalobou domáhala (sp. zn. 11 Cb 63/2010), aby okresný súd konanie o zrušenie jej účasti spoločníka v spoločnosti [REDACTED] prerušil, pretože na rovnakom skutkovom aj právnom podklade (sp. zn. 8 Cb 65/2010) sa už vedie konanie o zrušenie účasti spoločníka [REDACTED] v spoločnosti [REDACTED]

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015